

รายชื่อวารสารทั้งหมด

พบวารสารทั้งหมด 1337 รายการ

*ท่านสามารถดูรายละเอียดของแต่ละวารสารได้โดยคลิกที่ชื่อของวารสาร

0857-0884

ISSN	E-ISSN	ชื่อไทย	ชื่ออังกฤษ	TCI กลุ่ม ที่	สาขา	เว็บไซต์	หมายเหตุ
0857-08 84	2651-080 4	วารสารปารีชาติ	Parichart Journal	1	Social Sciences	https://so05.tci- thaijo.org /index.php /parichartjournal	

วารสาร

ปาริชาติ

PARICHART JOURNAL

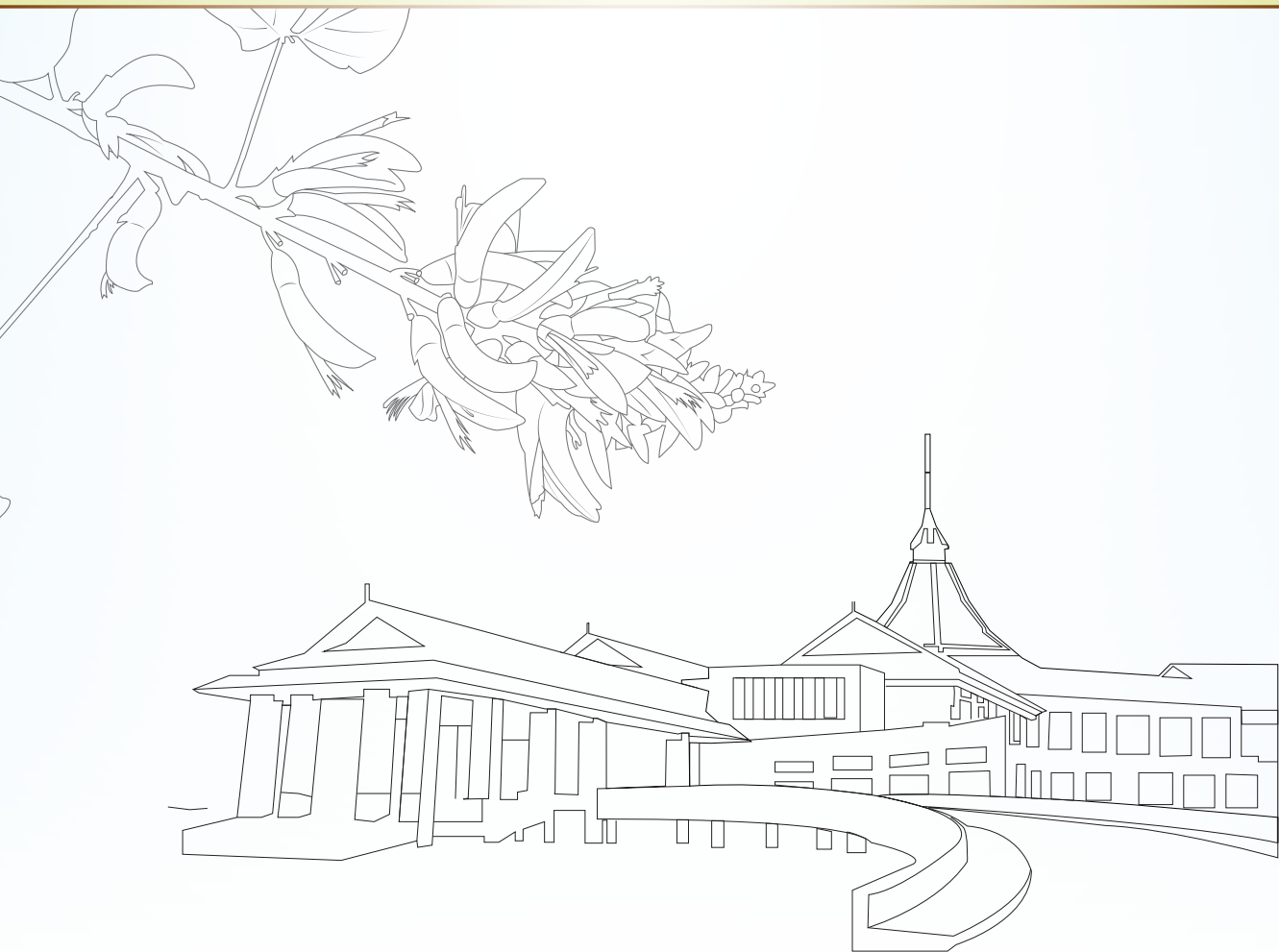


ปีที่ 36 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม - กันยายน 2566

Vol. 36 No. 3 July - September 2023

ISSN xxxx-xxxxx (online)

วารสารปาริชาต
PARICHART JOURNAL



PARICHART JOURNAL

ชื่อวารสาร

วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ
(Parichart Journal, Thaksin University)

เจ้าของ มหาวิทยาลัยทักษิณ

ที่ปรึกษา

อธิการบดี

(รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์)

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและนวัตกรรม

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมัคร แก้วสุกแสง)

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รักษาการแทนผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมัคร แก้วสุกแสง)

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รองศาสตราจารย์ ดร.พรพันธุ์ เขมคุณาศัย

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รองศาสตราจารย์ ดร.พัชลินจ์ จินนุ่น

มหาวิทยาลัยทักษิณ

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.อนินทร์ พุฒิชัยติ

มหาวิทยาลัยทักษิณ

รองบรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.ขวัญจิตต์ สุวรรณนพรัตน์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร.อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร.กรกฎ ทองชะโชค

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ศาสตราจารย์ ดร.นชกฤต วันตะเมตต์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศาสตราจารย์ ดร.วีระชาติ เปรมานนท์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร.สมยศ พุ่มหว่า (เกษียณอายุราชการ)

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ศาสตราจารย์ ดร.อรรถจักร์ สัตยานุรักษ์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ศาสตราจารย์อำนวยการ ยัสโยธา (เกษียณอายุราชการ)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

รองศาสตราจารย์ ดร.เก่งกิจ กิติเรียงลาภ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

รองศาสตราจารย์ ดร.เจริญชัย เอกมาไพศาล

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.นันทนัย ประสานนาม

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.วิชญ์พงษ์ โพธิพิรุฬห์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

รองศาสตราจารย์ ดร.โยธิน แสงวงศ์

มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์ยอดชาย พรหมอินทร์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรจันทร์ ศิริโชติ

มหาวิทยาลัยทักษิณ

อาจารย์ ดร.ศุภานัน พรหมมาก

มหาวิทยาลัยทักษิณ

กองจัดการ

หัวหน้าสำนักงานสถาบันวิจัยและพัฒนา

มหาวิทยาลัยทักษิณ

นางสาวกัญญาณัชช เลี้ยวรักษ์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความด้านศิลปะและมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ บริหารธุรกิจ การจัดการ และการบัญชีของบุคลากรมหาวิทยาลัยทักษิณ และหน่วยงานต่าง ๆ
2. เพื่อส่งเสริม สนับสนุนการวิจัยและสื่อกลางในการเสนอความคิดเห็นทางวิชาการด้านศิลปะ และมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ บริหารธุรกิจ การจัดการ และการบัญชี

กำหนดออก ปีละ 4 ฉบับ (ม.ค.-มี.ค. เม.ย.-มิ.ย. ก.ค.-ก.ย. และ ต.ค.-ธ.ค.)

การเผยแพร่ Online

การขอรับการพิจารณาบทความ

ผู้เขียนบทความ ต้องชำระค่าตีธรรมเนียมตีพิมพ์บทความ จำนวนเงิน 4,000 บาทต่อบทความ เมื่อได้รับการตอบรับการตีพิมพ์เผยแพร่บทความลงวารสารปริชาต เข้าบัญชีธนาคารออมสิน ชื่อบัญชี PARCJ เลขที่บัญชี 0-2032823816-5 สาขาป่าพะยอม พร้อมแนบหลักฐานการโอนเงินมาয়วารสารปริชาต ทางอีเมล parichartjournal@tsu.ac.th หรือ <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/parichartjournal/index> หรือติดต่อสอบถามกองจัดการวารสาร

การติดต่อ

กองจัดการวารสารปริชาต มหาวิทยาลัยทักษิณ

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง

อ.ป่าพะยอม จ.พัทลุง 93210

โทรศัพท์ 0-7460-9600 ต่อ 7242

E-mail : parichartjournal@tsu.ac.th

ออกแบบและจัดพิมพ์

อาร์ตเวิร์ค แอนด์ มีเดีย

177 ซอยรวมมิตร ต.หาดใหญ่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110

โทรศัพท์ 089-925-8455 E-mail : hatyaifoto@gmail.com

บทความที่ตีพิมพ์ทุกเรื่องได้รับการตรวจความถูกต้องตามหลักวิชาการโดยผู้ทรงคุณวุฒิ
อนึ่ง ทศนะและข้อคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในวารสารปริชาต เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน
และไม่ถือเป็นทศนะและความรับผิดชอบของคณะบรรณาธิการ

CONTENTS

- การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนด้วยเพลงเพื่อประสิทธิภาพ
การเรียนรู้ระดับอุดมศึกษา
The Development of Chinese Vocabulary Learning Activities with
Chinese Music Sets for University Students
อภิสราร ธานพงษ์ภักขิต, หาญศึก บัญเชิด และสุภิญญา ธานพงษ์ภักขิต
Apisara Thanapongpichat, Hansuk Buncherd and Supinya Thanapongpichat 82
- ดุซงฎึนัพนธ์การประพันธ์เพลง: อนุภาพสีสันเสียงสังเคราะหฺแห่งงูโทเปียสำหรับ
อึเล็กทริกเบส และนัทรศนฺเสียงอะคุดติคองงอมเบิล
Doctoral Music Composition: The Panchromatic Sound Synthesis of the Iconic
Utopia for Electric Bass and Acoustic Soundscape Ensemble
กานต์ บุนยเกียรติ
Krant Bunyakarte 96
- การวิเคราะห์ความสามารถของเกษตรกรผู้ผลิตพริกไทยในการปฏิบัติตามมาตรฐาน
แปลงพริกไทยพันธุ์ปะเหลียนสู่มาตรฐานแปลงปลอดภัย
An Analysis of Pepper Growers' Ability to Practice Palian Pepper Plots to
Safe Plot Standard
รัตนา อุ่นจันทรฺ สุดนัย เครือหลึ พรศึลปํ สีเผือก และนภัสวรรณ เลียมนิมิตร
Rattana Unjan, Sudanai Krualee, Pornsil Seephueak and Napassawan Liamnimit 112
- การพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน
The Identity Development of Cultural Tourism Resources in Theparak Subdistrict
Municipality to Promote a Modern and Sustainable Image
ระชานนท์ ทวีผล นลินณัฐ ดีสวัสดิ์ โกสินทรฺ เตชะนิยม และเฉลิมชัย เกียรติศักดิ์นาวิ
Rachanon Taweephol, Nalinnath Deesawadi, Kosin Techaniyom &
Chalermchai Kittisaknawin 123
- อารมณ์ความรู้สึกของผู้หญิงเสื้อแดงในหมู่บ้านชานเมืองจังหวัดอุดรธานี
และการเคลื่อนไหวทางการเมือง พ.ศ.2548-2563
The Emotions of 'Red Shirt Women' in Udon Thani Suburb
and Their Political Activism during 2005-2020
อรวรรณ จำกุกุญชร
Orawan Jagoonchorn 140

การพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์
ที่ทันสมัยและยั่งยืน

The Identity Development of Cultural Tourism
Resources in Theparak Subdistrict Municipality to
Promote a Modern and Sustainable Image

ระชานนท์ ทวีผล¹ นลินีนัฐ ดีสวัสดิ์² โกสินทร์ เตชะนิยม¹ และเฉลิมชัย เกียรติศักดิ์นาวิน¹
Rachanon Taweephol¹, Nalinnath Deesawadi², Kosin Techaniyom¹,
and Chalermchai Kittisaknawin¹

¹ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพชรบุรี 76120

² วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยศิลปากร กรุงเทพฯ 10500

¹ Faculty of Management Sciences, Silpakorn University, Phetchaburi, 76120, Thailand

² International Collage, Silpakorn University, Bangkok, 10500, Thailand

* Corresponding author: E-mail address: mr.bozo@msn.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาเรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ (2) ศึกษาจุดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ (3) ศึกษาแนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน เป็นงานวิจัยแบบพหุวิธี (Muti-Method) ภายใต้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพลักษณะที่ทันสมัยและยั่งยืน เป็นงานวิจัยแบบพหุวิธี (Muti-Method) ภายใต้กระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีวิทยาแบบกรณีศึกษาเฉพาะ (Case Study Approach) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับตัวแทนภาคประชาชน และตัวแทนภาครัฐในเทศบาลตำบลเทพารักษ์ จำนวน 19 คน ควบคู่กับการใช้เทคนิคการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participation Observation) ร่วมกับวิธีวิทยาการจัดประชุมเชิงนโยบาย (Policy Meeting) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเทคนิคการจัดประชุมกลุ่ม (Focus Group Discussion) กับตัวแทนหน่วยงานภาครัฐ จำนวน 18 คน ผลการศึกษาพบว่า (1) คำว่า “เทพารักษ์” สันนิษฐานจากคำบอกเล่ามีที่มาจากคำว่า “เทพ” และคำว่า “รัก” หรือ “รักษ” จึงเป็นการอุปมาถึงเทพหรือเทวดาที่คุ้มครองรักษาพื้นที่ รวมทั้งเรื่องราวขององค์เทวรูปสัมฤทธิ์ศิลปะขอม 2 องค์ที่ขุดค้นพบ (2) ศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 5 ทุนหลัก ได้แก่ (2.1) ประเพณีและกิจกรรม (2.2) อาหาร (2.3) ย่านการค้า (2.4) สัตว์เลี้ยงเศรษฐกิจส่งออก และ (2.5) งานหัตถกรรม และ (3) การสร้างเรื่องราวของชื่อเทพารักษ์ให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวและกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่จากความร่วมมือของผู้ประกอบการ รวมทั้งออกแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่จะต้องคำนึงถึงผลต่อสังคม ได้แก่ (3.1) สินค้าหรืองานหัตถกรรมดั้งเดิม (3.2) รายการอาหารท้องถิ่น และ (3.3) การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

คำสำคัญ: อัตลักษณ์ ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เทศบาลตำบลเทพารักษ์

Abstract

This research aims to (1) study and collect data on the story of and information about the community of Thepharak subdistrict municipality, (2) study the strengths and potentials of cultural tourism of Thepharak subdistrict municipality, (3) investigate guidelines for identity development of cultural tourism resources in Thepharak subdistrict municipality to promote a modern and sustainable image. The study was multi-method research under the qualitative research paradigm of case study approach methodology collecting the data with in-depth interviews with 19 representatives of the local community and government sectors in Thepharak subdistrict municipality, along with the use of participation observation techniques, and focus group discussions with 18 people of government sectors. The results found that (1) the word “Thepharak” is originated from the words “Thep” and “rak” or “raksa,” which relate to the order of reciting the Thep or angelic protectors of the area, followed by the release of forgotten Khmer art by the Thevada statue, (2) the potential of cultural tourism resources consists of five main components; (2.1) tradition and activities, (2.2) food, (2.3) handiwork, (2.4) exported livestock, and (2.5) trade, and (3) the historical background of the name Thepharak is a crucial element in the tourism policy and economic development of the area from collaboration of entrepreneurs as well as designing tourism activities that benefit society; the original handiwork, local food menu, and environment protection.

Keywords: Identity, Cultural Tourism Resources, Thepharak Subdistrict Municipality.

บทนำ

ภาพรวมของสถานการณ์การท่องเที่ยวตลาดในประเทศระหว่างเดือนกรกฎาคม - กันยายน พ.ศ. 2565 พบว่า มีจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย ประมาณ 18.97 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 523 คิดเป็นมูลค่าทางการท่องเที่ยวอยู่ที่ 63,837 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 50.6 สำหรับแหล่งท่องเที่ยวสำคัญในเขตภาคกลางอย่างสมุทรปราการ และจังหวัดใกล้เคียงอื่น ๆ กับกรุงเทพมหานคร มีจำนวนนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนสูงถึง 2,538,950 คน คิดเป็นมูลค่าประมาณ 10,798 ล้านบาท เทียบกับช่วงเดียวกันกับปี พ.ศ. 2564 ที่เพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 427 มีปัจจัยสนับสนุนมาจากวันหยุดยาวหลายช่วงที่ช่วยกระตุ้นให้ประชากรชาวไทยเริ่มวางแผนเดินทางท่องเที่ยว ประกอบกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและเทศกาลประจำท้องถิ่น รวมทั้งกิจกรรมส่งเสริมการขายลดราคาห้องพักในราคาประหยัด อีกทั้งสถานการณ์การเดินทางท่องเที่ยวของกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในช่วงเดือนกรกฎาคม - กันยายน พ.ศ. 2565 เติบโตจากการยกเลิกการลงทะเบียน Thailand Pass รวมถึงกระแสความนิยมการเดินทางท่องเที่ยวไทยช่วงฤดูร้อนและปิดภาคการศึกษา [1] ในขณะที่การให้ความสำคัญกับการพัฒนาการท่องเที่ยวตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ระหว่างปี พ.ศ. 2566 - 2570 โดยให้ความสำคัญกับการบูรณาการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทางผู้ประกอบการในฐานะผู้ผลิตสามารถปรับตัวในภาวะปกติใหม่ (New Normal) หลังสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ขณะลดตัวลง พร้อมกับการนำเสนอกิจกรรมที่มีความโดดเด่นและหลากหลายให้แก่นักท่องเที่ยว การต่อยอดเอกลักษณ์ของท้องถิ่นอย่างสร้างสรรค์ ตลอดจนการประเมินผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมียุทธศาสตร์หลัก ๆ ที่น่าสนใจ อาทิ การเสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทย (Resilient Tourism) มีเป้าประสงค์กับการเติบโตทางเศรษฐกิจให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ โดยการส่งเสริมการใช้วัตถุดิบภายในไทยประเทศ ลดความเหลื่อมล้ำของแต่ละท้องถิ่น และการรองรับกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพสูง อีกทั้งยังมีกลยุทธ์การกระจายรายได้และความเจริญของพื้นที่อย่างเป็นธรรม เพิ่มโอกาสให้นักท่องเที่ยวกระจายตัวไปยังชุมชน และเพิ่มกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์การเผยแพร่อัตลักษณ์ที่โดดเด่นของแต่ละพื้นที่ [2]

ทิศทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดสมุทรปราการ อธิบายความสำเร็จของการท่องเที่ยวเกิดจากปัจจัยด้านแหล่งท่องเที่ยวได้รับการปรับปรุงให้มีคุณภาพ รวมทั้งยังต่อยอดแนวคิดการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง การนำเสนอการสร้างกิจกรรมหรือแหล่งท่องเที่ยวให้รองรับกับกระแสความนิยมของนักท่องเที่ยวรุ่นใหม่ ผ่านการบูรณาการองค์ความรู้จากศาสตร์ต่าง ๆ เช่น กฎหมาย เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การตลาด การจัดการ จิตวิทยา ภูมิศาสตร์ เป็นต้น โดยหน่วยงานภาครัฐภายในจังหวัดได้มีส่วนร่วมในการระดมทุนและผลักดันนโยบายท้องถิ่นหลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นส่งเสริมการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วยการปลูกป่าเพื่อเพิ่มพื้นที่สีเขียว การเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวก การปรับภูมิทัศน์ในแหล่งท่องเที่ยว การคัดแยกขยะ และการส่งเสริมสินค้าชุมชน ผ่านกระบวนการประชุมระดมความเห็นกันภายในจังหวัด ในขณะที่เดียวกันภายในจังหวัดสมุทรปราการยังไม่สามารถค้นหาจุดเด่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านการใช้ทรัพยากรเชิงนิเวศและวัฒนธรรมให้มีสิ่งดึงดูดใจและมีกิจกรรมการท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามข้อได้เปรียบของจังหวัดสมุทรปราการยังมีข้อได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งในการรองรับการขยายตัวประชากรในกรุงเทพมหานครที่มีโอกาสย้ายถิ่นฐานมายังบริเวณพื้นที่ชานเมือง ซึ่งทั้งหมดครบบริบทของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ที่ยังไม่ได้สำรวจความพร้อมสำหรับการพัฒนาพื้นที่ [3] ในขณะเดียวกันการนำเอาเรื่องราว จุดเด่น และอัตลักษณ์ของจังหวัดสมุทรปราการ ผ่านวิธีการนำเสนอเรื่องราวของสถานที่ต่าง ๆ

ให้เกิดความน่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว จะต้องอาศัยการตีความที่บ่งบอกถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มีความร่วมสมัย ผ่านการมีส่วนร่วมของสมาชิกในแต่ละชุมชนในลักษณะของการวางแผน หรือแม้กระทั่งการที่ชุมชนร่วมกันสร้างภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวให้กลายเป็นจุดหมายเป้าหมาย และการคำนึงถึงการป้องกันผลกระทบที่จะเกิดการท่องเที่ยวร่วมกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย [4]

สำหรับเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ถูกจัดตั้งเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2562 การปรับสถานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลเทพารักษ์ อำเภอสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ภายใต้ประกาศของกระทรวงมหาดไทย ส่งผลให้มีการแบ่งเขตการปกครอง จำนวน 5 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 หมู่ที่ 2 หมู่ที่ 6 หมู่ที่ 8 และหมู่ที่ 9 ส่วนที่มาของตราสัญลักษณ์ของเทศบาลตำบล อ้างอิงมาจากข้อสันนิษฐานองค์เทพารักษ์ที่สถิตในพื้นที่ปกป้องผู้คนให้เกิดความสุขสงบร่มเย็น โดยทำเลที่ตั้งของเทศบาลตำบลเทพารักษ์อยู่ห่างจากตัวอำเภอเมืองประมาณ 10 กิโลเมตร แต่เดิมภูมิประเทศส่วนใหญ่ของตำบลเทพารักษ์เป็นทุ่งนากว้าง จากนั้นจึงมีการปรับบางพื้นที่ให้กลายเป็นที่อยู่อาศัย ย่านการค้า และโรงแรม ในขณะที่เทศบาลตำบลเทพารักษ์ยังคงใช้ระบบคมนาคมขนส่งและทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกับเทศบาลตำบลบางเมือง อีกทั้งนโยบายสำคัญของทั้ง 2 พื้นที่ได้ริเริ่มการกำหนดนโยบายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ร่วมกัน รวมถึงการขยายโอกาสทางการท่องเที่ยวไปยังอำเภอหรือเขตพื้นที่ ในจังหวัดสมุทรปราการและกรุงเทพมหานคร [5] การพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวในเขตจังหวัดสมุทรปราการยังคงต้องอาศัยองค์ความรู้ทางด้านการจัดการที่มีความเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน พร้อมกับการสร้างความเป็นเจ้าบ้านที่ดีร่วมกัน การสร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ตลอดจนการดำเนินงานตามนโยบายการส่งเสริมให้สร้างเส้นทางการท่องเที่ยวใหม่ การรองรับนักท่องเที่ยวด้วยที่พักแรมและบริการจากสนับสนุนของผู้ประกอบการ การจัดกิจกรรมหรือเทศกาลการท่องเที่ยววิถีไทยของแต่ละตำบลให้เกิดขึ้นตลอดทั้งปีในลักษณะปฏิทินการท่องเที่ยว [6] ในขณะเดียวกันยุคแห่งวิกฤตการณ์การแพร่ระบาดย่อมส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การฟื้นตัวที่รวดเร็วด้วยการนำอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัดสมุทรปราการมาใช้ในการประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว จึงเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่อำเภอต่าง ๆ ควรนำมาใช้ในช่วงที่ภาครัฐให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศ อีกทั้งยังต้องอาศัยความร่วมมือของสมาชิกในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาจังหวัด [7]

ตามที่ได้กล่าวมายังสามารถอธิบายได้ว่า แนวทางการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นการยกระดับพื้นที่ให้มีความ เชื่อมโยงอย่างมีคุณภาพ ในการกำหนดทิศทาง วิสัยทัศน์ นโยบาย และมีส่วนช่วยในการลดขั้นตอนในการประสานขอข้อมูลจากหน่วยงานและส่วนราชการต่าง ๆ มุ่งสู่การสร้างประโยชน์ต่อประชาชนและนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนในเขตพื้นที่ในขณะเดียวกันยังเป็นการเพิ่มโอกาสในการพัฒนาที่ยั่งยืนภายใต้ทิศทางที่หน่วยงานภาครัฐได้กำหนดเอาไว้ ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับ “แนวทางการพัฒนาจุดเด่นของทรัพยากรการท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน” ผลการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นชุดข้อมูลสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารงานของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ โดยการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เป็นอัตลักษณ์ดั้งเดิมในพื้นที่แต่ละมิติเป็นพื้นฐาน เพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นจากกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งจะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมในอนาคต สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 ระหว่างปี พ.ศ. 2566 – 2570 ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้เทศบาล

ตำบลเทพารักษ์เกิดการพัฒนาศรษฐกิจท้องถิ่นด้วยความยั่งยืนจากมุมมองและความร่วมมือของภาคประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน
2. เพื่อศึกษาจุดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน

ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบพหุวิธี (Multi-Method) ที่รวบรวมข้อมูลมากกว่าหนึ่งวิธีวิทยาในการวิเคราะห์ข้อมูลภายใต้กระบวนการที่สัมพันธ์กัน [8] ทางคณะผู้วิจัยดำเนินการศึกษาด้วยระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เริ่มต้นจากการใช้วิธีวิทยาแบบกรณีศึกษาเฉพาะ (Case Study Approach) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลแบบเจาะลึกในระดับพื้นที่ โดยอาศัยทฤษฎีและแหล่งข้อมูลทุติยภูมิในการตรวจสอบแบบเจาะลึกจากบุคคลที่มีคุณสมบัติที่หลากหลาย อาจแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และมุมมองภายใต้บริบทเดียวกันที่คณะผู้วิจัยเป็นผู้กำหนด การติดตามผลลัพธ์ที่กำหนดขึ้นในลักษณะของสมมติฐานชั่วคราว จากนั้นจึงนำสิ่งที่ค้นพบไปตรวจสอบให้เป็นไปตามคำอธิบายของประวัติศาสตร์หรือบริบทของพื้นที่ และการรายงานผลการวิจัยให้เป็นเฉพาะเหตุการณ์หรือเจาะจงประเด็นสำหรับพื้นที่ที่ใช้ศึกษาเท่านั้น [9] ทางคณะผู้วิจัยได้ศึกษาตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อต่อยอดข้อค้นพบในวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 จากนั้นจึงใช้วิธีวิทยาแบบการจัดประชุมเชิงนโยบาย (Policy Meeting) เพื่อการค้นพบข้อเท็จจริงและแนวคิดจากกระบวนการวิจัยที่สอดคล้องความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียร่วมกันพิจารณาความเหมาะสมในลักษณะข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย [10] เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 โดยกระบวนการต่าง ๆ สามารถลำดับขั้นตอนการวิจัยได้ดังนี้

1. การกำหนดขอบเขตการวิจัย

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา: เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตจังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนำมาประยุกต์ข้อมูลมาใช้เป็นข้อคำถามปลายเปิดตามวัตถุประสงค์การวิจัยในแต่ละข้อ ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากเทศบาลตำบลเทพารักษ์ จังหวัดสมุทรปราการ

1.2 ขอบเขตด้านพื้นที่: เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวแทนภาคประชาชน และกลุ่มตัวแทนภาครัฐในพื้นที่เทศบาลตำบลเทพารักษ์ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

1.3 ขอบเขตด้านเวลา: ตั้งแต่เดือนธันวาคม พ.ศ. 2565 - มีนาคม 2566 ตามขั้นตอนการวิจัยแบ่งออกได้ทั้งสิ้น 2 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 ศึกษาเรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์พร้อมกับศึกษาจุดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์

ระยะที่ 2 แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบล เทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน

1.4 ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลหลัก: คัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 2 กลุ่ม ที่ดำเนินชีวิตประจำวันในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ จังหวัดสมุทรปราการ มีมุมมองและประสบการณ์ ที่แตกต่างกันไปตามช่วงอายุและอาชีพ มีจำนวนสิ้น 37 คน เมื่อนำจำนวนของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักไปวิเคราะห์ ระดับค่าความคาดเคลื่อนที่ลดลงของข้อมูลจะอยู่ที่ 0.02 ตามเกณฑ์การคัดเลือกที่มีความน่าเชื่อถือของ Macmillan [11] โดยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักทุกคนจะต้องลงทะเบียนเข้าร่วมและรับทราบวัตถุประสงค์การวิจัย ตามเงื่อนไขของการพิจารณารับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศิลปากร หมายเลข โครงการ REC 65.1116-190-9559 ภายใต้โครงการวิจัยที่มีชื่อว่า ศึกษาความเป็นมา จุดเด่น โอกาส ของ เทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อเสริมสร้างการพัฒนาเทศบาลตำบลเทพารักษ์ให้ทันสมัยอย่างยั่งยืน สามารถแบ่ง กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักตามระยะของการวิจัยดังนี้

1.4.1 กลุ่มตัวแทนภาคประชาชน และกลุ่มตัวแทนหน่วยงานภาครัฐ อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 19 คน ได้แก่ (1) ผู้ใหญ่บ้าน 4 คน (2) ประชาชนชาวบ้าน 1 คน (3) อธิบดีรองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลฯ 1 คน (4) อธิบดีกำนันตำบลฯ 1 คน (5) อธิบดีสารวัตรกำนันตำบลฯ 1 คน (6) รักษาการเจ้าอาวาสวัดหนามแดง 1 คน (7) อดีตผู้อำนวยการโรงเรียนในเทศบาลตำบลเทพารักษ์ 1 คน (8) ผู้ประกอบการชุมชน 3 คน (9) เจ้าหน้าที่ วัดหนามแดง 1 คน (10) นักวิชาการด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่น 1 คน (11) ปลัดเทศบาลตำบลฯ 1 คน (12) รองปลัดเทศบาลตำบลฯ 1 คน (13) ผู้อำนวยการกองสวัสดิการตำบลฯ 1 คน และ (14) หัวหน้าสำนักงาน ปลัดเทศบาลตำบลฯ 1 คน การกำหนดคุณสมบัติของผู้ให้ข้อมูลลำดับที่ 1-10 เป็นกลุ่มตัวแทนภาคประชาชน ที่อาสาสมัครเข้าโครงการวิจัยและต้องมีทะเบียนบ้านอยู่ในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ สำหรับผู้ให้ข้อมูลหลัก ลำดับที่ 11 – 14 เป็นกลุ่มภาคตัวแทนหน่วยงานภาครัฐที่ได้รับมอบหมายจากเทศบาลตำบลเทพารักษ์โดยตรง

1.4.2 กลุ่มตัวแทนหน่วยงานภาครัฐ ที่มีประสบการณ์การบริหารงานในพื้นที่ไม่น้อยกว่า 3 ปี จำนวน 18 คน ได้แก่ (1) นายกเทศมนตรีตำบลฯ 1 คน (2) รองนายกเทศมนตรีตำบลฯ 2 คน (3) สมาชิก สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรปราการ 1 คน (4) ที่ปรึกษานายกเทศมนตรีตำบลฯ 1 คน (5) ประธาน เทศบาลตำบลฯ 1 คน (6) รองประธานเทศบาลตำบลฯ 1 คน (7) สมาชิกสภาเทศบาลตำบลฯ 10 คน และ (8) กำนันตำบลฯ 1 คน

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 การศึกษาเรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ รวมถึงศึกษาศึกษาจุดเด่น และศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ ภายใต้วิธีวิทยาการณศึกษา เฉพาะด้วยเทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่เป็นตัวแทนภาคประชาชนในข้อที่ 1.4.1 จำนวน 19 คน พร้อมกับการสังเกตความเปลี่ยนแปลงของบริษัท และสภาพการณ์ในพื้นที่ด้วยเทคนิคการสังเกตแบบไม่มีมีส่วนร่วม (Non-participation Observation)

2.2 แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขต เทศบาลตำบลเทพารักษ์ ภายใต้วิธีวิทยาการจัดประชุมเชิงนโยบายด้วยเทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธี การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักที่เป็นตัวแทนหน่วยงานภาครัฐ ในข้อที่ 1.4.2 จำนวน 18 คน เนื่องจากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการพัฒนาพื้นที่และงบประมาณในการ

ดำเนินงานจากหน่วยงานภาครัฐ การกำหนดคุณสมบัติในการเข้าร่วมการสนทนากลุ่มครั้งนี้ จำเป็นจะต้องเป็นกลุ่มที่สามารถนำเสนอข้อมูลและลัพท์จากการวิจัยได้ตามความเป็นจริง

3. วิธีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือของข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ประเมินข้อมูลที่ค้นพบจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิและทุติยภูมิตามหลักการของทฤษฎีสามเส้า (Triangulation) แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านการตรวจสอบด้วยข้อมูลที่แตกต่างกัน (Data Triangulation) ตามจำนวนผู้ให้ข้อมูลหลักที่แตกต่างกันไปตามคุณสมบัติส่วนบุคคล (2) ด้านการตรวจสอบข้อมูลด้วยนักวิจัยที่แตกต่างกัน (Investigator Triangulation) ที่คณะผู้วิจัยมีสมาชิกมากกว่า 1 คน มาร่วมกันวิเคราะห์และตีความจากผลการสัมภาษณ์ในมุมมองและความไวต่อทฤษฎีของผู้วิจัยแต่ละคนที่แตกต่างกัน (3) ด้านการตรวจสอบด้วยวิธีการที่หลากหลาย (Method Triangulation) ประกอบด้วยเทคนิคการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยตรงกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมในบริบทพื้นที่การศึกษา และการจัดสนทนากลุ่ม [12]

สรุปผล

1. เรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืนจากการอ้างอิงคำบอกเล่าของอดีตหน่วยงานเทศบาลตำบลเทพารักษ์ พบว่า สมัยอาณาจักรกรุงศรีอยุธยา จังหวัดสมุทรปราการถูกเรียกว่าพระประแดง ส่วนที่มาของชื่อ “พระประแดง” หมายถึง เทวรูปศิลปะแบบฮินดูในลักษณะเนื้อสัมฤทธิ์ สมัยจักรวรรดิขอมหรืออังกอร์ จำนวน 2 องค์ ได้แก่ พระยาแสนดา และบาทสังขาร ถูกค้นพบโดยบังเอิญบริเวณคลองสำโรง ประมาณปี พ.ศ. 2041 ลักษณะคล้ายกับพระอินทร์ และพระอิศวร ตามลำดับ อ้างอิงข้อมูลถึงตำแหน่งหรือจุดตัดบริเวณคลองทับนางกับคลองสำโรง ในสมัยนั้นการขุดคลองสำโรงเพื่อวัตถุประสงค์หลักในการขยายเส้นทางสัญจรทางน้ำให้มีความสะดวกทางเพื่อการค้าขายไปยังฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาและฝั่งอ่าวไทยมากยิ่งขึ้น ในสมัยนั้นยังไม่มีรถตัดถนนเพื่อสร้างเส้นทางจราจรทางบก หรือถนนถนน ประกอบกับรูปแบบการเดินทางในสมัยก่อนยังเป็นการใช้สัตว์เป็นยานพาหนะในการสัญจรส่วนใหญ่ เช่น ม้า ช้าง เป็นต้น ประชาชนชาวเทพารักษ์แต่เดิมประกอบอาชีพเกษตรกรปลูกข้าวในถิ่นที่อยู่อาศัยของตนเองเป็นหลัก รวมทั้งยังมีกิจกรรมการค้าขายสินค้าประเภทต่าง ๆ บริเวณริมฝั่งคลอง สะท้อนให้เห็นตำบลเทพารักษ์เคยมีระบบนิเวศทางธรรมชาติที่มีความอุดมสมบูรณ์ และมีสัตว์น้ำหลากหลายสายพันธุ์สามารถเป็นวัตถุดิบประกอบอาหาร นอกจากนี้ เรื่องราวหรือข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับศาลเทพารักษ์อยู่บริเวณคลองมหาวงศ์ ต่อมาในเนื้อหาของพงศาวดารและนักวิชาการประวัติศาสตร์ท้องถิ่นได้ระบุว่า ในปี พ.ศ. 2120 กล่าวถึง พญาละแวก เจ้านครขอมได้ยกทัพกลับมาตีกรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง และได้นำองค์เทพารักษ์ทั้ง 2 องค์กลับเมืองได้สำเร็จ ในปี พ.ศ. 2502 - 2507 มีการตัดถนนเทพารักษ์เลียบตามคลองสำโรงไปจนถึงบางบ่อจังหวัดฉะเชิงเทรา ศาลเทพารักษ์จากคำบอกเล่าตั้งอยู่กลางสี่แยกเทพารักษ์ ปัจจุบันได้กลายเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านจัดสรรที่ชื่อโครงการทิพวัล

เนื่องจากเทศบาลตำบลเทพารักษ์มีการแบ่งเขตการปกครองมาจากตำบลสำโรงเหนือ โดยวัดหนามแดงที่ตั้งอยู่ในเขตการปกครองของตำบลบางแก้ว มีสะพานข้ามคลองและถนนเทพารักษ์ที่ทอดยาว 26 กิโลเมตร เป็นเส้นแบ่งอาณาเขต ประมาณช่วงปี พ.ศ. 2528 มีเขตการปกครองแบ่งออกเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ (1) ส่วนเทศบาลเมืองประกอบด้วยบ้านหมู่ 3 หมู่ 4 หมู่ 5 หมู่ 7 และ (2) ส่วนเทศบาลตำบลเทพารักษ์ประกอบด้วยบ้านหมู่ 1 หมู่ 2 หมู่ 6 หมู่ 8 และหมู่ 9 ส่งผลให้กิจกรรมและประเพณีสำคัญทางศาสนาของประชาชนใน

เทศบาลตำบลเทพารักษ์ จึงต้องอาศัยวัดหนามแดงเป็นศาสนสถานประกอบพิธีกรรมและแหล่งรวมอารยธรรมที่สำคัญของประชาชนทั้ง 2 ตำบล มีรายละเอียดที่ปรากฏรายละเอียดตามแผนที่ดังภาพที่ 1



Figure 1 Map of the community of Thepharak subdistrict municipality

Source: Ministry of interior [5]

สำหรับที่มาของชื่อ “วัดหนามแดง” นั้นมาจาก “ต้นหนามแดง” หรือเรียกว่า “ต้นมะม่วงหาวมะนาวโห่” ผลไม้ประเภทสมุนไพรที่นิยมปลูกกันอย่างแพร่หลายในถิ่นที่อยู่อาศัยตั้งแต่สมัยอดีต ยิ่งไปกว่านั้นความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ในยุคหลัง ๆ ยังถูกบอกเล่าถึงลักษณะทางกายภาพทางถนนที่ใช้สัญจรที่เป็นทางลูกรังมักเกิดอุบัติเหตุ การกำหนดชื่อที่เรียกว่า “เทพา” หมายถึง “เทพ” และคำว่า “รัก” หรือ “รักษ์” เมื่อมีการรวม 2 คำนี้ จึงเปรียบเสมือนการอุปมาถึงเทพหรือเทวดา ผู้รักษาให้บริเวณดังกล่าวไม่ให้เกิดอุบัติเหตุกับอุบัติเหตุเช่นในอดีต เนื่องจากมีประชาชนในยุคสมัยหนึ่งได้มีการตัดสินใจขายสินทรัพย์อย่างที่ดินให้กับผู้ประกอบการบ้านจัดสรรหรือนายทุนภายนอก ประชากรจากเขตกรุงเทพมหานครที่สนใจและอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานและกลายเป็นที่ถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก จนเกิดเป็นความหลากหลายทางวัฒนธรรมของแต่ละภูมิภาคในประเทศไทยที่หลั่งไหลเข้ามาในพื้นที่เทศบาลตำบลเทพารักษ์ ในขณะที่การรับรู้ของประชาชนเทพารักษ์ต่างร่วมกันนิยามความเป็นเทพารักษ์ในฐานะของชุมชนเมืองกึ่งชนบทที่ผ่านการเติบโตจากมารากรากฐานของเกษตร ซึ่งเป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างกรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการ ยิ่งไปกว่านั้นการแบ่งลำดับเรื่องราวความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์สามารถอธิบายความเชื่อมโยง 3 มิติสำคัญ

1.1 วิถีชีวิตและระบบนิเวศ: การดำเนินชีวิตของประชาชนในท้องถิ่นที่อยู่อาศัยติดคลองเก่าแก่ อาทิ คลองสำโรง ในช่วงอาณาจักรขอมรุ่งเรืองทางการสงคราม ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 978 สามารถแบ่งอาณาเขตเป็นแหล่งน้ำหลายหลายขนาดภายในชุมชนย่อย ๆ บางแหล่งข้อมูลอธิบายว่า คลองสำโรงถูกขุดข้อมในรัชสมัย

ของพระรามาริบัติที่ 2 หรือประมาณช่วงปี พ.ศ. 2068 เนื่องจากน้ำตื้นขึ้นจากปริมาณโคลนตมทับถมตามปากแม่น้ำ จนเรือไม่สามารถสัญจรได้ ส่วนคำว่า “สำโรง” มีความเป็นไปได้ที่อาจหมายถึง “ต้นสำโรง” เป็นคำจากภาษาเขมร ที่ออกเสียงว่า “ซ็อมโรง” น้ำมีคุณภาพพระศบตีสามารถทำประมง และเกษตรกรรมควบคู่กันไปตลอดจนมีกิจกรรมการค้าขายแลกเปลี่ยนระหว่างประชาชนริมคลองเป็นวิถีชีวิต ปัจจุบันได้สูญหายไปตามกาลเวลาและโครงสร้างของเมืองที่เปลี่ยนไป

1.2 วิถีชีวิตและเรื่องราวสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2: ในระหว่างปี พ.ศ. 2484 – 2488 เป็นช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 กองกำลังทหารญี่ปุ่นยกกำลังพลมาตั้งค่ายพำนักอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลเทพารักษ์ หรือบริเวณปากแม่น้ำ หรือในเขตหมู่ 4 ซอยศรีบุญเรือง แต่หลังจากที่ประเทศญี่ปุ่นพ่ายแพ้สงครามกลายเป็นส่วนสนับสนุนระบบคมนาคมทางบกในหลายจังหวัดของประเทศไทย ซึ่งเทศบาลตำบลเทพารักษ์ยังเป็นจุดเชื่อมโยงไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในจังหวัดสมุทรปราการ ผ่านเรื่องราวของสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ถูกลิ้มเลือนและลดความสำคัญไปจากกลุ่มเด็กและเยาวชน

1.3 วิถีชีวิตและประเพณีสำคัญทางศาสนา: ความหลากหลายทางวัฒนธรรมจากอารยธรรมขอม มอญ และไทย สะท้อนผ่านความเชื่อและภูมิปัญญา โดยมีวัดหนามแดงริมคลองสำโรงที่เปรียบเสมือนศูนย์รวมจิตใจของประชาชนเทศบาลตำบลเทพารักษ์ ถูกสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2383 บนเนื้อที่ประมาณ 15 ไร่ ถึงแม้ว่าวัดหนามแดงจะตั้งอยู่ในพื้นที่ของตำบลบางแก้วก็ตาม แต่คนในชุมชนยังคงมีความคุ้นชินกับการเดินทางข้ามคลองที่เชื่อมกับถนนเทพารักษ์ไปประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและเทศกาลต่าง ๆ เช่น งานเข้าพรรษา-ออกพรรษา งานลอยกระทง เป็นต้น

2. จุดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน พบว่า วัฒนธรรมที่ถูกสร้างขึ้นจากประชาชนในท้องถิ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันสามารถแบ่งออกเป็น 5 ทุนหลัก ได้แก่

2.1 ประเพณีและกิจกรรม: กลุ่มชาวมอญที่เข้ามาประกอบอาชีพภายในเขตพื้นที่ตั้งแต่อดีตเปรียบเสมือนจุดเริ่มต้นของการเผยแพร่อัตลักษณ์ของชาวมอญแบบผสมผสานกับวิถีชีวิตชาวไทยอย่างประเพณีแข่งเรือที่สำโรง เริ่มตั้งแต่บริเวณคลองทับนาง ก่อนที่จะอพยพไปอยู่ที่อำเภอพระประแดง ในขณะที่ประเพณีของชาวเทพารักษ์ส่วนใหญ่เป็นการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาหรืองานบุญต่าง ๆ ที่วัดหนามแดง และวัดจากเขตพื้นที่การปกครองอื่น ๆ รวมทั้งประเพณีและการเล่นพื้นบ้านยังคงเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงถึงความ เป็นเอกภาพของจังหวัดสมุทรปราการ ที่ประชาชนส่วนใหญ่คุ้นเคย และพร้อมใจที่จะเป็นส่วนหนึ่งกับปรากฏการณ์ หรือแม้กระทั่งการประเมินโอกาสที่เทศบาลตำบลเทพารักษ์จะสร้างงานนิทรรศกาลและอีเวนต์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ เช่น สงกรานต์พระประแดง ลอยกระทงประแดง ประเพณีโยนบัว เป็นต้น

2.2 อาหาร: ความหลากหลายทางวัฒนธรรมยังส่งอิทธิพลไปยังรูปแบบการบริโภคอาหาร อาหาร จนกระทั่งถึงยุคที่มีการอพยพของประชาชนจากภูมิภาคอื่น ๆ เข้าสู่เทศบาลตำบลเทพารักษ์ ลักษณะของรายการอาหารและเครื่องดื่มจึงมีความผสมผสานครบทั้ง 4 ภูมิภาคของประเทศไทย กระจายตามหมู่บ้านต่าง ๆ ไปด้วย อาทิ ข้าวแกงใต้ กากาแฟโบราณ หอยกระทงใส่ใบตอง ขนมชั้น ขนมจีบ และบับลิบ อีกทั้งวิวัฒนาการของขนมหวานอย่างลูกชุบร่วมสมัยเป็นสินค้าของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ที่มีชื่อเสียงในจังหวัดสมุทรปราการ ทางผู้ประกอบการได้จำหน่ายสินค้าในจังหวัดใกล้เคียงเป็นประจำ สำหรับวิถีชีวิตของประชาชนริมคลองยังอธิบายข้อค้นพบของสิ่งที่เป็นรากฐานสำคัญเกี่ยวกับวัฒนธรรมการบริโภคอาหารว่างประเภทขนม

หวานที่ได้รับช่วงต่อมาจากชาวมอญโบราณ อาทิ ขนมหอยบัว ข้าวต้มแดง ต้มข้าว ขนมหาก กาละแม พระประแดง และขนมดอกโสน ซึ่งกลุ่มขนมหวานเหล่านี้ กลายเป็นรายการสินค้าส่งออกที่มียอดการสั่งซื้อ สำหรับนำไปบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามเทศกาลต่าง ๆ

2.3 ย่านการค้า: ศักยภาพของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ยังสะท้อนถึงความหนาแน่นของประชากรที่มีกำลังซื้อ จากการค้นพบย่านการค้าของกลุ่มผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจตลาดนัดขนาดใหญ่ที่เรียกว่า “ตลาดนัดสังกะสี” เป็นพื้นที่จำหน่ายสินค้าประเภทของมือสองขนาดใหญ่ที่สุดของจังหวัดสมุทรปราการ แต่เดิมย้ายมาจากบริเวณด้านหน้าโรงสังกะสี โดยผู้จัดได้นำรูปแบบการค้าเนินธุรกิจมาจากตลาดคลองถมที่ประสบความสำเร็จจากกรุงเทพมหานคร ในขณะเดียวกันยังคงปรากฏให้เห็นการประกอบธุรกิจการค้าระหว่างริมคลองที่บางและริมคลองสำโรงบริเวณทางเข้าวัดหนามแดง หรือที่เรียกว่า “ตลาดแป๊ะศูนย์” ที่เป็นศูนย์กลางการซื้อขายของประชาชนและยังสะท้อนวิถีชีวิตริมน้ำแบบดั้งเดิมอยู่ในเขตพื้นที่การปกครองของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ จากคำบอกเล่าบริเวณดังกล่าวยังคงเคยเป็นทำเลที่ตั้งของตลาดน้ำบริเวณวัดหนามแดงประมาณปี พ.ศ.2526 – 2536 แต่เนื่องจากความเจริญเข้าสู่ชุมชน การสร้างถนนตัดผ่านที่เป็นการสัญจรทางบกเข้ามาทดแทนการสัญจรทางน้ำในอดีต

2.4 สัตว์เลี้ยงเศรษฐกิจส่งออก: ภูมิปัญญาของกลุ่มผู้ประกอบการในแต่ละหมู่บ้านที่ผลิตสินค้าและบริการที่หลากหลายตามต้นทุนทางครอบครัวและความถนัดที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นฟาร์มปลา กัดสายพันธุ์ไทยในบ้านหมู่ที่ 9 ผู้ประกอบการได้สืบสานการเล่นพื้นบ้าน “การกัดปลา” โดยสายพันธุ์ดั้งเดิมที่มีความสวยงามแตกต่างกันออกไป จนกระทั่งการพัฒนาสายพันธุ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของฟาร์มอย่างปลา กัดสายพันธุ์ลายธงชาติไทย และปลากัดสะท้อนแสงห้าสี ซึ่งมีกลุ่มตลาดเป้าหมายหลักอยู่ในประเทศกลุ่มอาเซียน อาทิ เวียดนาม สิงคโปร์ และมาเลเซีย รวมทั้งยังเป็นต้นแบบสายพันธุ์ที่กระจายไปยังภูมิภาคต่าง ๆ ภายในประเทศอีกด้วย

2.5 งานหัตถกรรม: กลุ่มงานหัตถกรรมของใช้ที่นำเสนอความประณีตอย่างเครื่องทองเหลืองที่ได้รับอิทธิพลมาจากเครื่องมลายูทองที่มีลวดลายวิจิตรบรรจงจากฝีมือของช่าง 10 หมู่ ที่เคยพำนักอาศัยอยู่ แถวบางลำพู ที่ถูกพัฒนาเป็นสิ่งของเครื่องใช้และของสะสม อาทิ บาตร ตะเกียง ฐานพระพุทธรูป และภาชนะใส่สิ่งของ นอกจากนี้ ยังมีผู้ประกอบการประดิษฐ์เครื่องมือจากเศษวัสดุเหลือใช้ อาทิ ไม้ขีดไฟ ไม้เสียบลูกชิ้น และไม้ไอศกรีม ซึ่งคนในชุมชนต่างเรียกว่า “เครื่องมือแห่งครีธา” มีการสร้างสรรค์ผลงานที่มาจากแรงบันดาลใจและความชื่นชอบส่วนตัว เริ่มจากเครื่องบินและเรือสำเภา ต่อมา มีการเพิ่มผลงานศิลปะในลักษณะดังกล่าวจะมีความเกี่ยวข้องกับตำนานของพุทธศาสนา เช่น พญานาค หงส์ เป็นต้น รวมทั้งการสร้างผลงานที่มีรูปลักษณ์ที่ร่วมสมัยปัจจุบัน โดยเฉพาะตัวละครสัตว์ขนาดใหญ่จากโลกภาพยนตร์นานาชาติ ยิ่งไปกว่านี้พบว่า กลุ่มสตรีของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ที่ก่อตั้งเพื่อผลิตผ้าลายพิมพ์มัดย้อม เพื่อการสร้างรายได้จากการจำหน่ายสินค้าจากทรัพยากรในชุมชน โดยการสร้างสรรค์ลวดลายจากใบไม้แต่ละชนิดในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ ผ่านกระบวนการต้มและทาบเพื่อให้ได้ปริมาณน้ำสำหรับนำมาใช้ในการพิมพ์ผ้า นับว่าอีกหนึ่งกรรมวิธีการผลิตที่ได้ถูกปรับปรุงในแบบเฉพาะของชุมชนแห่งนี้เท่านั้น

3. แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน พบว่า ข้อได้เปรียบสำหรับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเริ่มต้นจากคำว่า “เทพารักษ์” ที่มีความได้เปรียบและเป็นมงคลตั้งแต่ได้ยินหรือรับรู้ตั้งแต่วินาทีแรก ซึ่งมีข้อ

สันนิษฐานที่แตกต่างกันไปอาจหมายถึง เทพ หรือ เทวดาคุ้มครองพื้นที่ แม้กระทั่งการตีความได้ว่า เทศบาลตำบลแห่งนี้เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่มีเทวดาคุ้มครองดูแลให้ปลอดภัยจากอันตรายหรือสิ่งที่ไม่ดี สามารถนำไปต่อยอดทุนวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ให้กลายเป็นสินค้าท้องถิ่น ในขณะที่ประเด็นที่น่าสนใจของลักษณะทางภูมิประเทศเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 978 – 1700 มีคลองลำโรงความยาวประมาณ 55 กิโลเมตร ในสมัยอาณาจักรขอมเรืองอำนาจ ภายในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ยังมีคลองลาดยาวและแหล่งน้ำธรรมชาติ อาทิ คลองยายทอง และคลองทับนาง นอกจากนี้ ข้อมูลจากสรุปผลการวิจัยในข้อที่ 1-2 ทางคณะผู้วิจัยร่วมกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลได้เข้านำเสนอกระบวนการจัดสนทนากลุ่ม เพื่อแนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน แต่ละด้านที่ปรากฏดังตารางที่ 1

Table 1. Evaluation of tourism resources

Accessibility	Readiness	Attractions	Readiness	Amenities	Readiness
1. Infrastructure & Utilities	/	1. Capacities	X	1. Tourism Information Center	X
2. Transportation, Terminal, & Petrol Station	/	2. Activities, Cultural & Festival	/	2. Public Toilet for all	X
3. Passenger Transport Vehicle	/	3. Natural ecosystem	X	3. Hotel & Lodging	/
4. Interpretive sign	X	4. Commercial area & Shopping Center	/	4. Restaurant, Café & Food Service	/

จากตารางที่ 1 พบว่าเทศบาลตำบลเทพารักษ์มีความพร้อมต่อการสร้างอัตลักษณ์ทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะข้อได้เปรียบจากองค์ประกอบด้านสิ่งนำพาเข้าถึงที่มีระบบคมนาคมที่ประสิทธิภาพขั้นสูงสามารถเชื่อมโยงไปยังกรุงเทพมหานคร ชลบุรี และฉะเชิงเทรา ในขณะที่องค์ประกอบด้านสิ่งดึงดูดใจนับว่าเป็นการขยายโอกาสในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจการท่องเที่ยวท้องถิ่น แต่รายละเอียดในการประเมินส่วนอื่น ๆ และองค์ประกอบด้านสิ่งอำนวยความสะดวกยังคงเป็นสิ่งที่หน่วยงานภาครัฐระดับท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องต้องกำหนดแนวทางการพัฒนาในแต่ละด้าน เพื่อลดข้อจำกัดและเพิ่มขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนผ่านวิถีวิทยาการจัดประชุมเชิงนโยบายแบ่งออกเป็นรายละเอียดดังนี้

3.1 การส่งเสริมให้มีการนำเสนอเรื่องราวขององค์เทพารักษ์ในท้องถิ่นในฐานะผลงานประติมากรรม เป็นการสร้างเรื่องเล่าและที่มาของเทพารักษ์ผู้ปกป้องรักษาท้องถิ่น พร้อมกับการเรียบเรียงเรื่องราวความเป็นมาของการค้นพบองค์เทพารักษ์ให้แก่สมาชิกในชุมชนและนักท่องเที่ยวผู้มาเยือนได้รับรู้ภายใต้ลำดับช่วงเวลาเดียว โดยข้อเสนอแนะที่สนับสนุนแนวทางการปฏิบัติอย่างการสร้างเทวรูปจำลองหรืออนุสรณ์สถานภายในชุมชน พร้อมกับการจัดกิจกรรม หรืองานนิทรรศการ หรืองานประเพณีในกับกรบูชาเทพารักษ์

3.2 การส่งเสริมการปลูกต้นหนามแดงหรือมะม่วงหาวมะนาวโห่ ในฐานะผลไม้สมุนไพรประจำท้องถิ่น เป็นการเชื่อมโยงความเชื่อของต้นหนามแดง หรือมะม่วงหาวมะนาวโห่ เป็นผลไม้มงคลที่มอบ

ความมหัศจรรย์ด้วยสรรพคุณในการรักษาโรคต่าง ๆ เช่น แก้ก้อนผูก ลดไข้ ลดความดันโลหิต บรรเทาการอักเสบของบาดแผล เป็นต้น ปรากฏในวรรณคดีหลากหลายเรื่อง อาทิ นางสิบสอง สังข์ทอง และรามเกียรติ์ ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนไทยมาช้านาน อีกทั้งยังเป็นพืชเศรษฐกิจที่สามารถแปรรูปหลากหลายลักษณะไม่ว่าจะเป็นการเชื่อม แช่อิ่ม และกวน

3.3 การส่งเสริมให้มีการพัฒนาหรือสร้างตลาดน้ำภายในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เป็นการหวนกลับไปในวิถีชีวิตของชาวเทพารักษ์แบบดั้งเดิม ในอดีตพบว่า ชุมชนให้ความสำคัญกับการสัญจรทางน้ำเป็นหลัก กิจกรรมการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้ายังคงอยู่ในความทรงจำของประชาชนในพื้นที่ ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านมากกว่า 50 ปีแล้ว รวมทั้งการเพิ่มเติมนโยบายส่งเสริมให้มีการปรับภูมิทัศน์และสภาพแวดล้อมทางกายภาพของพื้นที่ รวมทั้งการจัดสรรพื้นที่รองรับยานพาหนะประเภทต่าง ๆ อาทิ พื้นที่จอดรถยนต์โดยสาร และสิ่งอำนวยความสะดวกภายในตลาดน้ำ อาทิ จุฑารวมพล ห้องสุขา และศูนย์บริการข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว

3.4 การส่งเสริมการพัฒนาสินค้าและบริการจากหมู่บ้านต่าง ๆ ภายในเขตเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เป็นเพิ่มโอกาสให้การจำหน่ายสินค้าและบริการเหล่านั้นไปยังช่องทางต่าง ๆ ตลอดจนการนำเอาหลักการจัดการความรู้ (Knowledge Management) เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการถอดบทเรียนเกี่ยวกับที่มาหรือเรื่องราว กระบวนการผลิตสินค้าและบริการประเภทต่าง ๆ ไปยังทายาทและผู้สนใจต้องการประกอบอาชีพต่อไป โดยการจัดทำระบบทะเบียนรายชื่อของผู้ประกอบการจำแนกตามประเภทสินค้าและบริการ อาทิ รายการอาหาร ของใช้ เสื้อผ้า เครื่องประดับ และสัตว์เลี้ยงเศรษฐกิจ ตลอดจนการส่งเสริมอบรมให้ความรู้กับการใช้ตัวแทนคนกลางออนไลน์ เพื่อเพิ่มโอกาสในการกระจายสินค้าไปยังชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง

3.5 การส่งเสริมเส้นทางท่องเที่ยวภายในเทศบาลตำบลเทพารักษ์และแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ต่อเนื่อง เป็นการนำเอาความได้เปรียบของทรัพยากรการท่องเที่ยวแต่ละองค์ประกอบประยุกต์ใช้ในเกิดประโยชน์ในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจภายในชุมชน โดยกำหนดเส้นทางท่องเที่ยวในลักษณะการเดินทางภายใน 1 – 2 วัน รวมทั้งการพัฒนาสื่อความหมายโดยใช้อุปกรณ์หรือเครื่องมือในการอธิบายเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยว กรณีที่นำเที่ยวโดยมัคคุเทศก์หรือสมาชิกในชุมชน เพื่อพัฒนาเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยวแต่ละประเภทโดยมีเทศบาลตำบลเทพารักษ์เป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

3.5.1 การสร้างเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากสินค้าหรืองานหัตถกรรมดั้งเดิมในท้องถิ่น โดยเชื่อมโยงเข้าสู่ชุมชนในฐานะแหล่งเรียนรู้หรือสถานที่ศึกษาดูงาน เพื่อถ่ายทอดความสำคัญและกรรมวิธีการผลิต แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มสินค้าดังนี้ ได้แก่ (1) กลุ่มงานเครื่องทองเหลืองช่าง 10 หมู่ สามารถพัฒนาตลาดขายให้มีเอกลักษณ์เฉพาะเทศบาลตำบลที่มีความแตกต่างจากชุมชนอื่น ๆ และการประยุกต์นำเอาตลาดขายให้ไปปรากฏในสินค้าเครื่องตกแต่งบ้านประเภทอื่น ๆ (2) กลุ่มงานไม้แห่งศรัทธาที่ผลิตจากวัสดุประเภทไม้ขนาดเล็ก สามารถเพิ่มอัตราการการผลิตตามคำสั่งซื้อของนักท่องเที่ยวผ่านช่องทางออนไลน์ และการเพิ่มโอกาสในการจัดแสดงสินค้าตามงานอีเวนต์ของจังหวัด

3.5.2 การสร้างเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอาหารที่มีการผลักดันรายการอาหารท้องถิ่นที่ผสมผสานความหลากหลายด้านรูปลักษณะและรสชาติตามภูมิต่าง ๆ โดยเฉพาะกลุ่มรายการอาหารว่างประเภทขนมหวาน อาทิ ขนมลูกชุบร้านชิมเพลิน ที่มีการออกแบบรูปลักษณะภายนอกให้มีความแตกต่าง เช่น ปลาทุ กุ้ง ผลไม้ ฯลฯ รวมทั้งการนำเอาผลไม้สดอย่างสตอเบอรี่ให้เข้ามาผสมในลูกชุบ หรือผลไม้ประเภทอื่น ๆ

ซึ่งเป็นกระแสของการประเพณีที่นิยมการรวมวัดอุทิศหลายชนิด สามารถเพิ่มรายจ่ายจำหน่ายต่อชิ้นที่สูงขึ้น นอกจากนี้ แนวทางการผลักดันรายการอาหารคาวของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ที่ขึ้นชื่อในอดีตให้กลับมาอีกครั้ง ได้แก่ (1) หอยทอดบรรจุในใบตองแห้ง ที่ช่วยเพิ่มความหอมแก้ววัดอุทิศที่ปรุงในอุณหภูมิสูง และ (2) กาแฟคั่วโบราณรวมทั้งกรรมวิธีการชงแบบดั้งเดิมช่วยได้กาแฟจุดเด่นที่มีกลิ่นหอมและรสชาติความเข้มข้น ตลอดจนการประสานงานกับชุมชนหรือผู้ประกอบการร่วมกับถ่ายทอดหรือสาธิตกรรมวิธีการปรุงอาหารแต่ละประเภทให้กับกลุ่มของนักท่องเที่ยว

3.5.3 การสร้างเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ตระหนักถึงปัญหาความเสื่อมโทรมของระบบนิเวศทางธรรมชาติภายในพื้นที่ โดยเฉพาะน้ำเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชน หรือแม้กระทั่งปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้นในแต่ละวัน ทางผู้นำชุมชนสามารถพัฒนาเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวจิตอาสา (Volunteerism) พร้อมระดมอัตรากำลังเด็กและเยาวชนในท้องถิ่น หรือนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจเข้ามาพัฒนาและดูแลรักษาความสะอาดในแหล่งธรรมชาติ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมเกิดการเรียนรู้ผลกระทบต่อและตระหนักคุณค่าทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

การอภิปรายผล

1. เรื่องราวและความเป็นมาของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืนพบว่า มิติของชุมชนเทศบาลตำบลเทพารักษ์มีประเด็นที่สอดคล้องกับภูมิวัฒนธรรมที่ประกอบไปด้วยทรัพยากรทางวัฒนธรรมและเชิงนิเวศ ตามช่วงระยะเวลา หรือเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์ เริ่มจากอายุธรรมของหอมที่เปรียบเสมือนจุดกำเนิดของชุมชนในระบบนิเวศทางธรรมชาติที่สมบูรณ์โดยรูปแบบการเดินทางสัญจรทางน้ำเป็นเส้นทางหลักของประชาชนในพื้นที่ เมื่อผ่านเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้เกิดวิวัฒนาการจากชนบทสู่ความเป็นเมือง พร้อมกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางบกไปยังพื้นที่อื่น ๆ ในขณะเดียวกันการหลอมรวมทางวัฒนธรรมของแต่ละชาติพันธุ์ภายใต้ความเชื่อทางศาสนาและการประกอบพิธีกรรมตามช่วงเทศกาลหรือประเพณีสำคัญ โดยมีวัดสนามแจงที่มีสถานะเป็นศาสนสถานของประชาชนที่มีการแบ่งปันทรัพยากรทางวัฒนธรรมดังกล่าว และการแบ่งเขตการปกครองใกล้เคียง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Mayasari & Antariksa [13] พบว่า ภูมิวัฒนธรรมเป็นตัวแทนการใช้ชีวิตดั้งเดิมของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการประกอบพิธีกรรมท้องถิ่น การนับถือศาสนาตามหลักความเชื่อ จารีตหรือธรรมเนียมการปฏิบัติของสมาชิกในสังคม โดยการค้นหาภูมิวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาพื้นที่ยังคงปรากฏจากการใช้ประโยชน์จากแหล่งธรรมชาติ กลุ่มเกษตรกรมักคำนึงถึงการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดคุณค่าสูงสุด การส่งเสริมความดั้งเดิมจากการสร้างลักษณะของบ้านพำนักอาศัยและการสืบต่อเรื่องราวหรือตำนาน มีส่วนช่วยให้ภูมิวัฒนธรรมคงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืนผ่านการสร้างความร่วมมือของสมาชิกในพื้นที่ และยังสอดคล้องกับงานวิจัย Chakraborty [14] พบว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาภูมิวัฒนธรรมเป็นการให้ความสำคัญกับพื้นที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดตั้งหมู่บ้านที่มีศักยภาพในการส่งผ่านวัฒนธรรม ควบคู่กับการสร้างความตระหนักให้กับประชาชนที่เป็นเจ้าบ้านให้มีความรู้ความเข้าใจการจัดงานทรัพยากรบุคคลให้หันมาทำงานในท้องถิ่นมากขึ้น รวมทั้งการอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติและเพิ่มเติมโครงสร้างพื้นฐานสมัยใหม่ให้สอดคล้องไปกับรากฐานหรือเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ดั้งเดิม

2. จุดเด่นและศักยภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน พบว่า การวิเคราะห์ทุนทางวัฒนธรรมของเทศบาลตำบลเทพารักษ์

เป็นการผสมผสานความหลากหลายของเชื้อชาติ ซึ่งเป็นกระบวนการผลิตซ้ำทางสังคมที่ถูกส่งต่อกันมาในระหว่าง การอพยพ หรือการย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยของกลุ่มประชากรตามช่วงเวลา จะเห็นได้ถึงทุนวัฒนธรรมยังถูกพัฒนา ให้กลายเป็นสินค้าและบริการที่สร้างมูลค่าให้กับผู้ประกอบการและสมาชิกในชุมชนแบ่งออกเป็น 5 ทุนหลัก ได้แก่ (2.1) ประเพณีและกิจกรรม (2.2) อาหาร (2.3) ย่านการค้า (2.4) สัตว์เลี้ยงเศรษฐกิจส่งออก และ (2.5) งานหัตถกรรม แต่อย่างไรก็ตามทุนทางวัฒนธรรมยังคงมีความคล้ายคลึงกับเขตการปกครองในพื้นที่อื่น ๆ ของ จังหวัดสมุทรปราการ ดังนั้นทุนทางวัฒนธรรมที่ค้นพบเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นจริงในปัจจุบันมากกว่า การนำเสนอเรื่องราวของวัฒนธรรมในอดีตที่แท้จริง สอดคล้องกับแนวคิดของ พัชราภรณ์ คนนิทร [15] พบว่า ภาพรวมของจังหวัดสมุทรปราการยังคงเป็นศูนย์กลางคมนาคมที่สำคัญในอดีต พร้อมด้วยวิถีชีวิตและวัฒนธรรม จากความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ทุนทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญที่บ่งบอกถึงความเป็นไทย ผู้ที่ได้สัมผัสจะได้รับคุณค่าและความสนใจจากสถานที่แห่งนั้น การพัฒนาทุนวัฒนธรรมจึงเปรียบเสมือนภาพตัวแทนความเป็นไทยที่จับต้องได้ อาทิ หัตถกรรม วรรณกรรม หัตถศิลป์ และดนตรี สำหรับทุนทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ยังหมายถึง ขนบธรรมเนียม ประเพณี ความเชื่อ หรือแม้กระทั่งแนวทางการปฏิบัติทางสังคม การนำทุนทาง วัฒนธรรมไปใช้ได้อย่างลงตัวจะต้องคำนึงถึงคุณค่าเดิมและการนำเสนออัตลักษณ์ผ่านสินค้าและบริการได้อย่าง ชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Hardi & Fahri [16] พบว่า การสร้างศักยภาพให้กับทรัพยากรการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมต้องอาศัยแรงจูงใจของสมาชิกในชุมชน ที่จะต้องร่วมกันสร้างสรรค์สินค้าที่มาจากมรดกภูมิปัญญา ที่มีอัตลักษณ์ และสินค้าเหล่านั้นจะต้องแสดงความเป็นตัวแทนของท้องถิ่นอย่างชัดเจน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการ ประชาสัมพันธ์เมืองหรือแหล่งท่องเที่ยวให้กลายเป็นที่รู้จักและเป็นตัวแทนบอกเล่าเรื่องราวของสถานที่ได้ เป็นอย่างดี

3. แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเขตเทศบาล ตำบลเทพารักษ์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ทันสมัยและยั่งยืน พบว่า การค้นหารากฐานทางวัฒนธรรมที่เป็น จุดเริ่มต้นของอัตลักษณ์อย่างแท้จริง โดยเฉพาะการเริ่มต้นสานต่อเรื่องราวที่มาจากเทพารักษ์ 2 องค์ ที่มาของชื่อหรือคำว่า “เทพารักษ์” นับว่าเป็นข้อได้เปรียบในการสร้างเรื่องเล่าหรือตำนานบทใหม่ให้แก่พื้นที่ เพื่อถ่ายทอดไปสู่ประชาชนรุ่นใหม่ โดยอาศัยกระบวนการสร้างเรื่องราวใหม่ผ่านมิติทางวัฒนธรรมในแต่ละ ด้านที่ไม่มีรูปแบบตายตัวให้สำเร็จได้ ส่งผลให้ประวัติศาสตร์กลับมามีชีวิตอีกครั้งจากความภาคภูมิใจของ ประชาชน และเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจจากกลุ่มสินค้าประเภทต่าง ๆ ที่มาจากภูมิปัญญาและแรงขับเคลื่อน จากชาวเทพารักษ์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวคนธ์ สมไพโรพิทักษ์ [17] พบว่า การพัฒนาอัตลักษณ์ในพื้นที่ ผ่านการรื้อสร้างจากรากฐานทางสังคมและวัฒนธรรม โดยกระบวนการผลิตเนื้อหาที่ผ่านการสืบทอดวัฒนธรรม เพื่อสร้างความต่อเนื่องสู่ยุคต่อไป ซึ่งจะต้องรวบรวมวัฒนธรรมที่ยังคงมีอยู่ (Lived Culture) เฉพาะสถานที่ ตามช่วงเวลานั้น หรืออาจเรียกว่า สิ่งที่เป็นสภาพสังคมจริง ณ ปัจจุบัน ร่วมกับวัฒนธรรมที่ได้รับการบันทึก เอาไว้ (Record Culture) ที่เกิดจากการบันทึกและเลือกสรรเรื่องราวส่งต่อกันมาจากอดีตผ่านหลักฐาน หรือ แม้กระทั่งคำบอกเล่าจากบรรพชน เมื่อกระบวนการเหล่านี้ถูกบรรจุเอาไว้ด้วยกัน นำไปสู่การกระบวนการ ผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมที่จะช่วยเกิดวัฒนธรรมแห่งยุคสมัย ตลอดจนการนำไปสู่การเผยแพร่ไปสู่กลุ่มนักท่องเที่ยว โดยมีกระบวนการสำคัญ 4 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างเรื่องเล่าใหม่ (Story Telling) การทำให้ทรัพยากรมีชีวิต (Make the Asset Come Alive) การสร้างประสบการณ์ร่วมกัน (Make the Experience Participatory) และการให้ความสำคัญกับคุณภาพการท่องเที่ยวและประสบการณ์ที่สัมผัสจริง (Focus on Quality and

Authenticity) ตลอดจนการสืบสานวัฒนธรรมที่ถูกสร้างให้แตกต่างกันไปตามยุคสมัยเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจให้แก่ชุมชนท้องถิ่น

จากการประเมินทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สามารถนำเสนอกิจกรรมและเส้นทางท่องเที่ยวภายในเทศบาลตำบลเทพารักษ์และแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ต่อเนื่อง เพื่อการนำเสนอแนวคิดของ “เมืองกับการท่องเที่ยว” (Metropolis) เป็นภาพลักษณ์ที่รวบรวมบรรยากาศและอัตลักษณ์ที่ถูกพัฒนาขึ้นมาจากรากฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมให้มีความร่วมสมัย โดยอาศัยกลุ่มสถาปัตยกรรมในเขตเมืองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โดยนักท่องเที่ยวยังสามารถเลือกที่จะร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวเพื่อเรียนรู้ตามความสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการเลือกซื้อสินค้า การรับประทานอาหาร และการทำกิจกรรมร่วมกับคนในชุมชน จำเป็นต้องอาศัยโครงสร้างพื้นฐาน ระบบคมนาคม และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นปัจจัยสนับสนุน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฏิพล ยอดสุรางค์ และ วีระพงษ์ ไวยทิช [18] พบว่า อาคารบ้านเรือน ที่พักแรม ร้านอาหาร และพิพิธภัณฑสถานที่ตั้งอยู่ในเขตเมืองที่มีการอนุรักษ์ให้คงสภาพใกล้เคียงกับอดีต มีส่วนช่วยดึงดูดกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางมาเยี่ยมชมความงดงาม รวมทั้งการใช้เครื่องมือในการสื่อความหมาย ได้แก่ มัคคุเทศก์ อุปกรณ์เรียนรู้ด้วยตัวเอง การจัดงานนิทรรศการ และพิพิธภัณฑสถาน เพื่อให้การท่องเที่ยวในเส้นทางระยะสั้นได้รับความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jurakhonovich [19] พบว่า การท่องเที่ยวที่ใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในยุคใหม่หลังการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในลักษณะของการเดินทางระยะสั้นภายในตัวเมืองเป็นตัวเมืองเป็นหลัก โดยเฉพาะช่วงเริ่มต้นที่นักท่องเที่ยวเริ่มออกเดินทางได้ไม่ห่างไกลจากถิ่นพำนักหรือภูมิลำเนาของตนเองมากนัก ทางหน่วยงานภาครัฐได้ใช้โอกาสครั้งสำคัญจากวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ เพื่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยว การปรับเปลี่ยนกฎหมาย หรือมาตรการในการรองรับนักท่องเที่ยวและการป้องกันปัญหาความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในระยะยาว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 คำว่า “เทพารักษ์” หากหน่วยงานของรัฐในท้องถิ่นมีการพัฒนาให้เห็นถึงความเป็นรูปธรรมทางการท่องเที่ยวที่ต่อยอดมาจากข้อเสนอเชิงนโยบายนั้นยังสามารถนำไปสร้างความเป็นเอกภาพให้กับสินค้าประเภทต่าง ๆ จากกลุ่มผู้ประกอบการในแต่ละหมู่บ้านภายใต้ชื่อของเทพารักษ์ อาทิ ปลา กัดสวาย พันธุ์เทพารักษ์ เครื่องไม้แห่งศรัทธาที่มีรูปเป็นเทพารักษ์ เครื่องทองเหลืองลายเทพารักษ์ และลูกซุบรูปเทพารักษ์ ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าของสินค้าด้วยอัตลักษณ์และเรื่องราวของท้องถิ่นที่น่าสนใจแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งหน่วยงานของรัฐยังมีส่วนร่วมในการสร้างเครือข่ายร่วมกับระหว่างผู้ประกอบการในแต่ละหมู่บ้าน เพื่อร่วมกันออกแบบแผนการพัฒนาศักยภาพสินค้าและบริการของแต่ละหมู่บ้าน เช่น การลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด และการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

1.2 ความเป็นชุมชนและศูนย์รวมใจของชาวเทพารักษ์เกิดจากวัดหนามแดง เป็นพื้นที่สำคัญในการประกอบพิธีกรรมของชุมชนมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อีกทั้งการดำเนินชีวิตที่เป็นลักษณะของตลาดน้ำที่เคยเป็นพื้นที่การค้าทางน้ำของประชาชนในสมัยก่อนตั้งแต่ริมคลองที่บางและริมคลองสำโรงซึ่งยังเป็นบริเวณทางเข้าวัดหนามแดง ดังนั้นทางวัดและหน่วยงานภาครัฐสามารถจัดสรรบริเวณดังกล่าวให้กลายเป็นพื้นที่ในการจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและศาสนาที่น่าสนใจแก่ประชาชนและนักท่องเที่ยว ได้แก่ พิพิธภัณฑสถาน และย่านการค้า

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาข้อค้นพบที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอแนะในการส่งเสริมกิจกรรมและเส้นทางการท่องเที่ยวภายในเทศบาลตำบลเทพารักษ์ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากกลุ่มของนักท่องเที่ยวชาวไทยหรือนักท่องเที่ยวที่คาดว่าจะเป็กลุ่มเป้าหมายด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อประเมินพฤติกรรมและความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทรัพยากรทางการท่องเที่ยวในแต่ละเส้นทางที่ถูกพัฒนาจากการวิจัยครั้งนี้ ผลการศึกษาจะสามารถนำมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวได้อย่างครอบคลุมทั้งฝั่งของอุปสงค์และอุปทาน

2.2 แนวทางการพัฒนาอัตลักษณ์ของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ให้กลายเป็นกลยุทธ์สำหรับใช้เป็นตัวชี้วัดในการกำกับดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแต่ละด้านได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นการประเมินความยั่งยืนทางด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ โดยอาศัยการวิจัยในอนาคตด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) ซึ่งจะช่วยให้นโยบายและข้อบ่งชี้ที่ค้นพบมีความแม่นยำภายใต้การเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยภายนอกระดับมหภาคที่ยากต่อการควบคุม

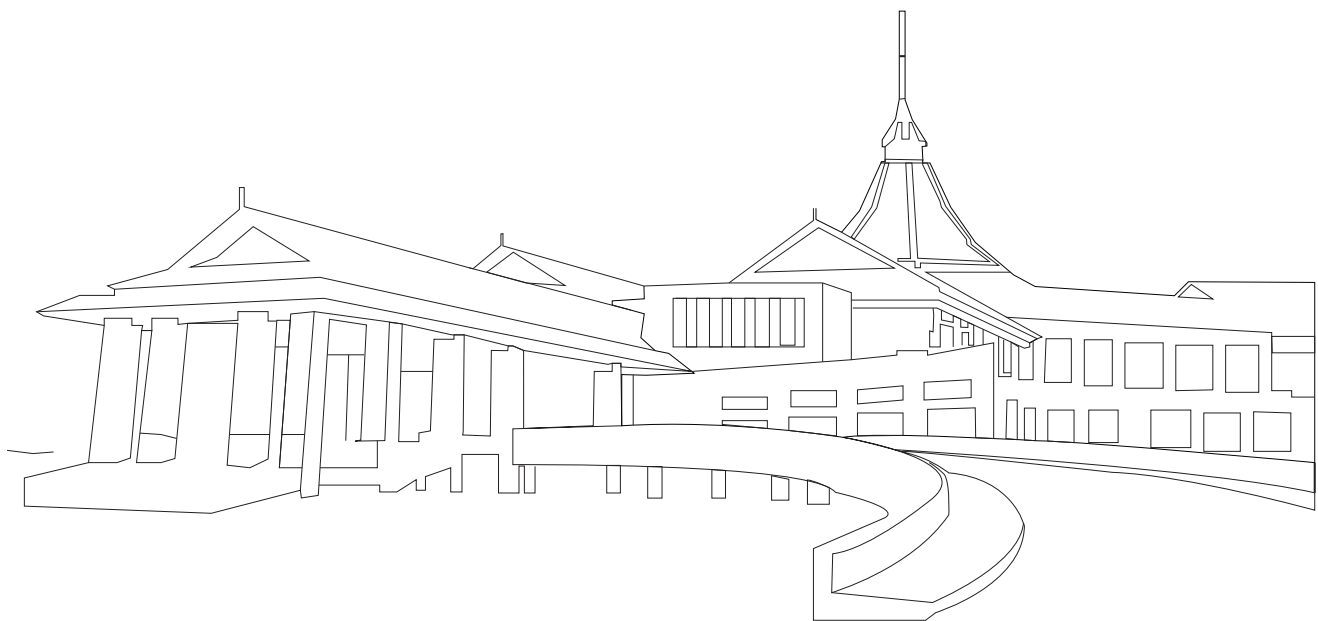
References

- [1] TAT Intelligence Center. (2023). Domestic tourism statistics 2022, October. *TAT Review*, 8(4), 19-34. (In Thai)
- [2] Committee of National Tourism Policy. (2023). *The third national tourism development plan (2023 - 2027) resilience sustainability inclusive growth*. Ministry of tourism and sports. (In Thai)
- [3] Butjindaves, T., & Chaimusik, S. (2022). The role of local government organization in promoting tourism in Phrapradaeng district Samut Prakan province. *Phimoldhamma Research Institute Journal*, 9(2), 83-94. (In Thai)
- [4] Thaweeksakri, K. (2022). The development of informative media to promote community-based tourism: A case study of local herbs' information at Suan Pa Ked Nomklao Community, Bang Kachao, Samut Prakarn. *TLA Research Journal*, 15(2), 79-94. (In Thai)
- [5] Department of Local Administration. (2021). *List of administrative organizations local across the country in English*. Ministry of interior. (In Thai)
- [6] Jansuri, A., Prajak, J., & Suktawi, S. (2021). The guideline of promoting tourism components of Baan Sakla Community, Samutprakarn province. *Udon Thani Rajabhat University, Journal of Humanities and Social Sciences*, 10(2), 127- 142. (In Thai)
- [7] Lohapoontrakool, J. (2022). Community tourism development by identity study and publicizing : A case study of Bua-roi Temple, Bangsaothong district, Samutprakan province. *Liberal Arts Review*, 17(1), 1-14. (In Thai)
- [8] Chalabang, W. (2017). Mixed method. *Nakhon Phanom University Journal*, 7(2), 124-132. (In Thai)

- [9] Starman, A. B. (2013). The case study as a type of qualitative research. *Journal of Contemporary educational studies*, 64(1), 28-43.
- [10] Chatakan, W. (2013). Policy research. *Wichcha Journal Nakhon Si Thammarat Rajabhat University*, 29(2), 1-8. (In Thai)
- [11] Macmillan, T. (1971). *The Delphi technique*. Paper presented at the annual meeting of the California Junior College Associations Committee on Research and Development. Monterey.
- [12] Taweephol, R. (2019). Thai homestay on identity management: a case study of Phetchaburi province and Prachuapkhirikhan province. *research and development institute, Research and Development Journal Loei Rajabhat University*, 14(48), 22-33. (In Thai)
- [13] Mayasari, M., & Antariksa, L. D. (2023). Cultural landscape of Minangkabau traditional settlement in Nagari Sijunjung traditional settlement. *International Journal of Architecture, Arts and Applications*, 9(1), 6- 13. doi: 10.11648/j.ijaaa.20230901.12.
- [14] Chakraborty, B. (2023). Perspective of tourism industry and geographical environment in Kalimpong, West Bengal. *International Journal of Research Publication and Reviews*, 4(1), 227-236.
- [15] Kachin, P. (2022). Thainess and the role of cultural capital and social capital in Thai tourism. *Journal of Humanities and Social Sciences University of Phayao*, 10(2), 1-22. (In Thai)
- [16] Hardi, S. S., & Fahri, J. (2023). Community as a medium for promoting cultural tourism (Study on ternate heritage society community). *Journal of the Community Development in Asia*, 6(1), 73-89.
- [17] Suwakhon Somphaiphithak. (2019). Reproduction and rebuilding of cultural identity of BAAN SAWADDHI Community lead to creative cultural tourism management. *Journal of Liberal Arts and Management Science Kasetsart University*, 6(2), 109-121. (In Thai)
- [18] Yodsurang, P., & Wiyati, W. (2023). Cultural heritage interpretation of old home and historic house in the old town of Nakhon Lampang. *Journal of Architectural Planning Research and Studie*, 19(2), 34-54. (In Thai)
- [19] Jurakhonovich, K. S. (2023). Socio-philosophical issues of national tourism and the rise of the international image of Uzbekistan. *Web of Synergy: International Interdisciplinary Research Journal*, 2(2), 458-463.



วารสารปาริชาติ
PARICHART JOURNAL





PARICHART JOURNAL

กองจัดการวารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ
สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง
อ.ป่าพะยอม จ.พัทลุง 93210
โทรศัพท์ 0-7460-9600 ต่อ 7242
E-mail: parichartjournal@tsu.ac.th, research.tsu@gmail.com

